

A través de l'aparador

Ramon Mas Baucells

Conte presentat en el 15è Premi de
narrativa curta per Internet TINET

Tinet
www.tinet.cat

El dia que va arribar al poble, un diumenge xafogós de les darreries d'agost, li va estranyar el desmesurat nombre de perruqueries que s'escampaven pel nucli vell; tot i així, estava tant capficat ruminat el mètode amb que es guanyaria el respecte dels nous alumnes, que no va parar esment en la irregularitat de trobar-les obertes.

El vertader interès per l'assumpte de les perruqueries no se li despertaria fins quatre mesos després, amb el calendari senyalant a vint-i-cinc de desembre. Havent dinat, després d'un àpat de Nadal que no per solitari havia esdevingut menys copiós, va sortir al balcó, disposat a fumar-se un cigarret digestiu. En aquella data sagrada, en la qual cap català s'atreviria a treballar de cara al públic, veure un establiment obert el va sorprendre violentament. Va albirar l'interior a través de l'aparador. Era un local auster, moblat tot just amb dues butaques giratòries, un mirall de paret i un banc allargat. El perruquer feia una becaina estirat de panxa enlaire sobre un jaç de coixins.

La imatge tenia la mateixa entitat que l'ermita del cap del carrer o la bústia de la cantonada, però fins llavors no se n'havia adonat. La perruqueria del davant, sempre oberta i sense clients, amb una llum tènue que deixava veure l'amo mig endormiscat o passant l'escombra a desgana. Era una visió estàtica que l'havia acompanyat cada dia des que s'havia instal·lat al poble. No recordava haver-la vist mai tancada, però això tampoc li havia cridat l'atenció, era un establiment tant discret que passava desapercbut fins i tot pels veïns.

La curiositat va despertar-li una certa pruija al fons de l'estómac. Va baixar al carrer disposat a posar en solfa una qüestió que sabia d'avançada. En menys de mitja

hora va recórrer les catorze perruqueries que tenia localitzades, tant les de pentinats estrafolaris a l'ordre del dia com les dels vells mestres de la navalla: totes estaven obertes. Tanmateix no es veia ni una ànima enlloc. Ningú que necessités una permanent d'última hora o un repunt a les patilles. Els propietaris reposaven sumits en un estat soporífer, com si pugnessin amb els vapors d'una païda complicada.

No n'hi havia com per jugar a fer d'investigador privat, però en un poble tant petit qualsevol distracció és benvinguda. Així doncs va establir una ruta que, disfressada de passeig, resseguia les catorze perruqueries. La feia cada tarda la tarda sortint de l'escola, i si es creuava amb algun conegut argüia que venia de l'estanc. El resultat no variava, tanmateix ho seguia intentant. Va començar a escapar-se a l'hora del pati. Llavors van venir els diumenges al vespre, els dimecres a la nit, i fins i tot algun dissabte de matinada. Sempre el mateix cromó: la persiana alçada, els llums encesos, el professional a l'espera i ni un sol client.

De portes enfora el professorat l'havia rebut amb els braços oberts; entre ells, però, seguien anomenant-lo "foraster". A més, alguna cosa li deia que al darrera d'unes circumstàncies tant pintoresques només podia amagar-se un misteri d'indole voluptuosa. Així doncs, si volia treure'ls informació, el millor seria temptejar el terreny a base d'indirectes.

Un dimarts, mentre la canalla era al pati –hora punta a la sala de professors– va deixar caure la notícia de que pensava tallar-se la cua. Ell mateix s'havia anat arreglant la cabellera des de l'adolescència, però ja n'estava cansat; per això necessitava que li recomanessin una perruqueria

de confiança. Els professors que no s'havien ruboritzat responien amb acudits picants, els altres amb evasives. Quan, cansat de sentir-los marejar la perdiu, els va demanar on es tallaven els cabells, tots van respondre, sense excepció, que els ho feia la dona, el marit, o l'amant de torn, al lavabo de casa seva.

Aquella mateixa tarda, la professora de català, una soltera d'aspecte granotesca, el va aturar pel passadís i, arrambant-lo una mica contra el radiador, es va oferir per esquilar-lo personalment. Ell va declinar l'oferta afalagat, al cap i a la fi no tenia intenció pelar-se.

No era pas un enze, ni un encantat, de manera que va seguir els indicis fins a formar-se una idea clara del que passava: eren prostíbuls encoberts. Seguia sent un nombre d'establiments elevat, però era més probable que un poble de cinc mil habitants tingués catorze cases de barrets que catorze barberies.

La revelació va avivar-li les ganes de passejar. Les expectatives s'havien disparat exponencialment. L'atenció s'havia desplaçat a les portes del fons, d'on esperava veure sortir algú amb els colors pujats. Els clients d'aquell tipus de comerç, però, es guardaven prou de ser vistos.

La nova dimensió que havia pres el recorregut estimulava generosament la seva imaginació. Jugava a deduir quina mena de professionals oferia cada establiment. Partia d'un pàmpol de làmpada o de les corbes d'una butaca de cuir per afigurar-se les formes femenines que treballaven al pis de dalt. Fins i tot va adquirir la mania de cercar analogies entre els pentinats que es mostraven als

aparadors –impresos en cartolines descolorides– i les pràctiques sexuals que s’hi devien oferir.

Tot aquell donar voltes físiques i mentals anava obrint una via directa a la seva sensualitat. Mai no havia conegut més activitat carnal que la definida en els manuals escolars, la mecànica i purament funcional. Però les imatges, ara lascives ara brutals, que ell mateix anava projectant a l’altre cantó de les perruqueries, el posaven calent una mona. Anava tot el dia amb la mà a la butxaca i la mirada vidriosa.

Definitivament, estava obsessionat.

*

Impartia la classe sense ser-hi del tot. Mentre els alumnes anaven sortint a la pissarra a resoldre equacions, ell donava una forma definitiva als somieigs tòrrids que l’assetjaven. La imatge d’aquella mulata exuberant havia arribat per quedar-se. N’havia deduït l’existència la nit anterior, després de veure el paisatge tropical que la barberia número onze tenia emmarcat a la paret del fons, i ja no se l’havia pogut treure del cap. La veia movent els malucs sobre seu, doblegant-se amb l’agilitat d’una contorsionista olímpica, i l’aula l’ofegava.

Quan el rellotge va senyalar el final de l’hora de matemàtiques es va sentir alliberat. La decisió el va prendre a ell: aquella nit entraria a l’onzena perruqueria, la del barber calb amb davantal blanc, i demanaria quins serveis s’hi prestava.

Tan bon punt va sortir la lluna va anar-hi de dret, sense entretenir-se a espigar les que trobava de camí. Si algun perruquer l'hagués vist passar des de l'interior hauria cregut que anava a apagar un foc. Uns metres abans de la que feia onze va quedar petrificat. Els pantalons l'estrenyien més del compte. Els batecs del cor ressonaven per venes i artèries. Suava a raig. Va omplir els pulmons dues vegades i a la tercera va creuar la porta. Se'n va anar directament cap al barber calb que se'l mirava atònit i va encertar a dir:

- Hola, vinc a tallar-me els cabells.

El barber va envermellir de cop, com si se l'hi hagués encallat quelcom als intestins, i va arremetre amb la veu esquarterada:

- Sí, segur que és això el que vols, com si no se't veiés a la cara... Tu el que busques és una mulata exuberant! Collons de pervertit! Et penses que no t'he vist pul-lulant per aquí fora cada vespre? Et deus pensar que això és un prostíbul, no? Au va! Fot el camp d'aquí si no vols que et foti les tisoires per barret!

Va sortir disparat, massa atordit per adonar-se que la realitat li havia esclafat el nas. Amb tot, el vigor de l'intent encara li inflava els pantalons i la fugida no va ser del tot aleatòria. Va picar el timbre de la professora de català que s'havia ofert a tallar-li els cabells. La picada d'ull i el mig somriure que havien acompanyat la invitació ho deixaven ben clar. A més, per si en tenia algun dubte, la filòloga havia afegit, en veu baixa, "a casa meva".

La visita no la va sorprendre excessivament, però se'n va alegrar amb desmesura. Duia un pijama infantil que combinava camisa i pantaló amb trens de joguina

brodats. Ell l'observava amb ulls diferents, al·lucinat. El rostre granotesc tenia, de cop i volta, contorns d'una bellesa peculiar. Fins i tot intuïa les formes d'un cos sensual sota el pijama androgin.

Se li hauria tirat al damunt tot just entrar, però ella el va agafar d'un braç i se'l va endur al lavabo. El va fer seure en un tamboret de plàstic, de cara al mirall. Li va taponar l'hemorràgia amb una mica de cotó i de seguida va treure les tises. Tenia la bragueta tant plena que quan va notar els dits sobre la closca hi va haver una explosió. L'acte va transcórrer amb dinamisme, sense entrebancs tècnics i intercanviant les paraules justes. Quan va acabar s'havia tret quinze o vint anys del damunt. Al terra hi havia cabells com per omplir un coixí, i al mirall una estampa d'ell mateix que li costava reconèixer.

Va agrair el favor amb una efusió que ruboritzà a la professora. Ella va treure-li importància i se'n va acomiadar amb diligència. Cap dels dos va insinuar haver pretès altra cosa que el que havia passat.

Primera edició en ePUB i PDF: maig de 2012.

Aquest relat fou presentat en la 15a edició del Premi de narrativa curta per Internet TINET, inclòs dins el cartell de Premis Literaris Ciutat de Tarragona 2011-2012 convocat per l'Ajuntament de Tarragona, Òmnium Cultural del Tarragonès i el Centre de Normalització Lingüística de Tarragona, amb el patrocini de la Diputació de Tarragona.

Publicat a www.tinet.cat.

Distribució sota llicència "[Reconeixement – No Comercial – Sense Obra Derivada \(by-nc-nd\) 3.0 Espanya](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/es/)" de Creative Commons.

